KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 10, No. 06 (2026) 10

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/KIJTS10n06m112026.07

UGC Approved by Transparent Peer Review

ARTICLES

சரணாகதியும் இறைசார்ந்த தன்னிலையும்: நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியில் அருள், சார்பு, கைங்கரியம் நம்மாழ்வார் — திருவாய்மொழி ஆய்வு

Saranagati and God-Dependent Selfhood: Grace, Dependence and Kainkaryam in Nammalvar's Tiruvaymozhi

Annadurai T.[1,*iD], Hemalatha T.[2iD], Srinivasan V. C.[3iD]

[1] Associate Professor, Department of Tamil, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode – 638052, Tamil Nadu, India

[2] Assistant Professor and Head, Department of Tamil (PG), Vellalar College for Women, Thindal, Erode – 638012, Tamil Nadu, India

[3] Administrative Officer, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode, Tamil Nadu, India

***Corresponding author:** Annadurai T., annadurai.t@nandhaarts.org

ORCID iD: Annadurai T. https://orcid.org/0009-0002-4132-0855 · Hemalatha T. https://orcid.org/0009-0001-2328-8313 · Srinivasan V. C. https://orcid.org/0009-0008-9926-7982

ARTICLE INFO

Article history
Received: 5 November 2026
Published: 15 November 2026

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Nammalvar
Tiruvaymozhi
saranagati
grace (arul)
servitude (adimaittiram)
kainkaryam
God-dependent selfhood

ABSTRACT

This article asks whether dependence on God in the Tiruvaymozhi means only the loss of self-worth, or a recognition of the soul's existence and action within a new relationship. Taking eight decads (1.1, 2.9, 3.3, 5.7, 6.10, 7.9, 8.10 and 10.10) for close textual reading, it compares the themes of grace, having no other refuge, renunciation of possession, servitude (adimaittiram), fellowship with devotees and the joy of service. The central argument is that grace initiates knowledge; dependence transforms the illusion of private ownership expressed as 'I and mine'; saranagati (surrender) gives the right to speak to and petition the Lord; and kainkaryam becomes the continuing expression of that relationship. When the language of unworthiness in 'norra nonbilen' ('I have kept no vows') is read together with the worth-giving language of 'porulakki adimai kondai' ('you made me of worth and took me into service'), servitude cannot be understood merely as passive submission. 'Vazhuvila adimai' (unfailing service) demands continuity in time; 'avanadiyar adiye' (the feet of his devotees) extends the relationship socially; and 'ennal tannai' (himself, through me) redefines the ownership of the poetic act. Grace, dependence and kainkaryam thus appear not as separate stages but as relational movements that keep returning to one another. Fifteen related research articles published between 2022 and 2026 are used as secondary sources. The study maintains a historical awareness that distinguishes the poetic experience of the pasurams from the later doctrine of saranagati. This reading explains God-dependent selfhood not as an 'I' that is erased, but as a relational 'I' that gains worth through grace and finds fulfilment in service.

How to cite this article: T., A., T., H., & V. C., S. (2026). சரணாகதியும் இறைசார்ந்த தன்னிலையும்: நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியில் அருள், சார்பு, கைங்கரியம் நம்மாழ்வார் —

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0 · OPEN ACCESS

திருவாய்மொழி ஆய்வு. *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *10*(06), 91–103.
https://doi.org/10.63300/KIJTS10n06m112026.07
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

1. முன்னுரை: சார்பின் வழியாகத் தன்னை அறிதல்

பக்திப் பாடலின் ‘நான்’ தனிமையான அகக்குரல் மட்டுமல்ல. அது இறைவனுடன் பேசுகிறது; நெஞ்சை அழைக்கிறது; அடியார்களை நாடுகிறது; தன்னால் செய்யப்பட்டதாகத் தோன்றும் பாடலையும் இறைவனின் செயலாக அறிவிக்கிறது. திருவாய்மொழியில் இத்தகைய உரையாடல்கள் உயிரின் அடையாளத்தைத் தொடர்ந்து மாற்றுகின்றன. இறைவனைப் புகலாக நாடுவது, தன்னை முழுவதும் பயனற்றதாகக் கருதுவதற்கு இணையானதா என்ற கேள்வி இங்கிருந்து எழுகிறது. அருளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட தன்னிலை எவ்வாறு வேண்டுகிறது, செய்கிறது, மகிழ்கிறது என்பதை அறிதல் இவ்வாய்வின் நோக்கம்.

இக்கட்டுரையில் ‘தன்னிலை’ என்பது நவீன உளவியலின் தனிமனித ஆளுமைக்கான நேரடி இணைச்சொல் அல்ல. பேசுபவர் தம்மை யாருக்கு உரியவராகவும், எதனை விரும்புபவராகவும், எவ்வாறு செயல்படுபவராகவும் அமைத்துக்கொள்கிறார் என்பதைக் குறிக்கும் பகுப்பாய்வுச் சொல். ‘இறைசார்ந்த தன்னிலை’ என்பதும் இவ்வாய்வின் விளக்கக் கருத்தாக்கமே. பாசுரத்தில் அச்சொல் இடம்பெறுவதாகக் கொள்ளப்படவில்லை. உயிர்–இறை வேறுபாடும் நெருக்கமும் ஒரே நேரத்தில் செயல்படுகின்றன என்ற கருதுகோள் இதன் அடிப்படை.

இராமானுசரின் சிந்தனையில் அறிவு, அன்பு, இன்பம் ஆகியவற்றின் தொடர்பை Ram-Prasad (2023) ஆராய்கிறார். அத்தத்துவ விவாதம் நம்மாழ்வாரின் பாடலுக்கான மாற்று ஆதாரம் அல்ல; பக்தியின் அறிவுசார் மற்றும் உணர்ச்சிசார் பரிமாணங்களைப் பிரிக்காமல் வாசிப்பதற்கான ஒப்பீட்டு உதவி. அதேபோல், திருவாய்மொழியின் முதற்பெரும் உரையைப் பயிற்றுவித்தல் சார்ந்த செயற்பாடாகப் படிக்கும் Adluri (2026), கவிதைக்கும் அதன் உரைமரபுக்கும் இடையிலான இடைவெளியை நினைவூட்டுகிறார்.

ஆய்வு மூன்று வினாக்களை மையமாக்குகிறது: அருள் உயிரின் தன்னறிவை எவ்வாறு மாற்றுகிறது? புகலின்மையை அறிவிக்கும் குரல் செயற்பாட்டையும் வேண்டுதலையும் எவ்வாறு தக்கவைக்கிறது? இறைவனுக்கான அடிமை, அடியாருக்கான தொண்டாகவும் கவிதை இன்பமாகவும் எவ்வாறு விரிகிறது? இவற்றிற்கான பதில், தனித்த புகழ்பெற்ற வரிகளை மேற்கோள் காட்டுவதால் மட்டும் கிடைக்காது; அவை அமைந்துள்ள பதிகங்களின் முன்பின் இயக்கத்தையும் கவனிக்க வேண்டும்.

2. அண்மைக்கால ஆய்வுகள்: கோட்பாடும் உரைமரபும்

சரணாகதியைப் பற்றிய அண்மைய ஆய்வுகளில் குறிப்பிடத்தக்க போக்கு அதன் வரலாற்று உருவாக்கத்தை மீளாய்வு செய்வதாகும். இராமானுசரின் கூற்றுகளை வேதாந்த தேசிகர் ஒருங்கிணைக்கும் முறையை Akepiyapornchai (2022b) ஆராய்கிறார். பிரபத்தி தனியான விடுதலை வழியாகச் செம்மைப்படுத்தப்பட்டதற்குப் பிற்கால விளக்கப் பணிகள் முக்கியம் என்பதே அங்கு முன்வைக்கப்படும் வாதம். எனவே, பின்னாளில் வரையறுக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களையும் திருவாய்மொழியில் ஏற்கெனவே முழுமையாக அமைந்த கோட்பாடாகக் காணுதல் வரலாற்று வேறுபாடுகளை மறைக்கும்.

கீதையின் 18.66-ஆம் பாடல் சமஸ்கிருதத்திலும் மணிப்பிரவாளத்திலும் விளக்கப்படும் சூழல்களை Akepiyapornchai (2022a) ஆராய்வது, சரணாகதி மொழியின் பல்மொழித் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. சரணடைபவரின் விருப்பநிலை சார்ந்த வகைப்பாடுகளை அவருடைய மற்றொரு ஆய்வு விவாதிக்கிறது (Akepiyapornchai, 2023b). பின்னர், துவய மந்திரத்தைத் தாமே உரைத்துச் சரணடையும் நடைமுறை குறித்த நவீன விவாதமும், கோபால தேசிகரின் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுச் சிந்தனையும் ஆய்வுக்குள்ளாகின்றன (Akepiyapornchai, 2025a, 2026). இவை சரணாகதி வரலாறு ஒரே முடிவில் உறைந்துவிடவில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றன.

திருவாய்மொழியைச் சமஸ்கிருதத்தில் தொகுத்துரைப்பதில் கவிதை அமைப்பும் இறைப்பண்புகளும் மறுசீரமைக்கப்படுவதை Akepiyapornchai (2025b) சுட்டுகிறார். ஆதலால் தமிழ் அகமரபின் உணர்ச்சிகளைத் தத்துவப் பெயர்களாக மட்டும் மாற்றாமல் பாதுகாப்பது அவசியம். நம்மாழ்வாரின் திருவிருத்தத்தில் பழந்தமிழ் அகக்கவிதையும் திருமால் பக்தியும் இணைவதை Moiseev (2023) ஆராய்கிறார். இக்கட்டுரை வேறொரு நம்மாழ்வார் நூலைப் பற்றியது என்பதால், இங்கு ஒப்பீட்டுப் பின்னணியாக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இறைஉதவியும் மனித நன்றியுணர்வும் குறித்த Anandakichenin (2024) ஆய்வு கைம்மாறு என்ற பிரச்சினைக்கு உதவுகிறது. இவ்வாய்வுகளின் பின்னணியில் இக்கட்டுரை எடுத்துக்கொள்ளும் குறிப்பிட்ட பணி, அருள்–சார்பு–கைங்கரியம் ஆகியவற்றை எட்டுப் பதிகங்களுக்கிடையே தொடர்ச்சியாக ஒப்பிடுவதாகும். இது முந்தைய ஆய்வுகள் இத்தொடர்பை அறியவில்லை என்ற முன்னுரிமைக் கூற்று அல்ல; தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உரைத்தொகுப்புக்கான ஒருங்கிணைந்த வாசிப்பு.

படம் 1. பக்திப் பாடலின் தன்னிலையும் உரைமரபும்

இப்படம் திருவாய்மொழி பக்திப் பாடல்களின் ‘தன்னிலை’ மற்றும் இறைவனுக்கும் உயிருக்கும் இடையிலான உறவை விளக்குகிறது. அருள், நெஞ்சை அழைத்தல், அடியார்களை நாடுதல் மற்றும் நவீன ஆய்வுகளின் கோட்பாடுகளைப் பண்டைய பனைஓலைச் சுவடி பின்னணியில் தத்துவார்த்தமாக அழகாகச் சித்தரிக்கிறது.

3. ஆய்வுமுறையும் மூலப்பாடத் தேர்வும்

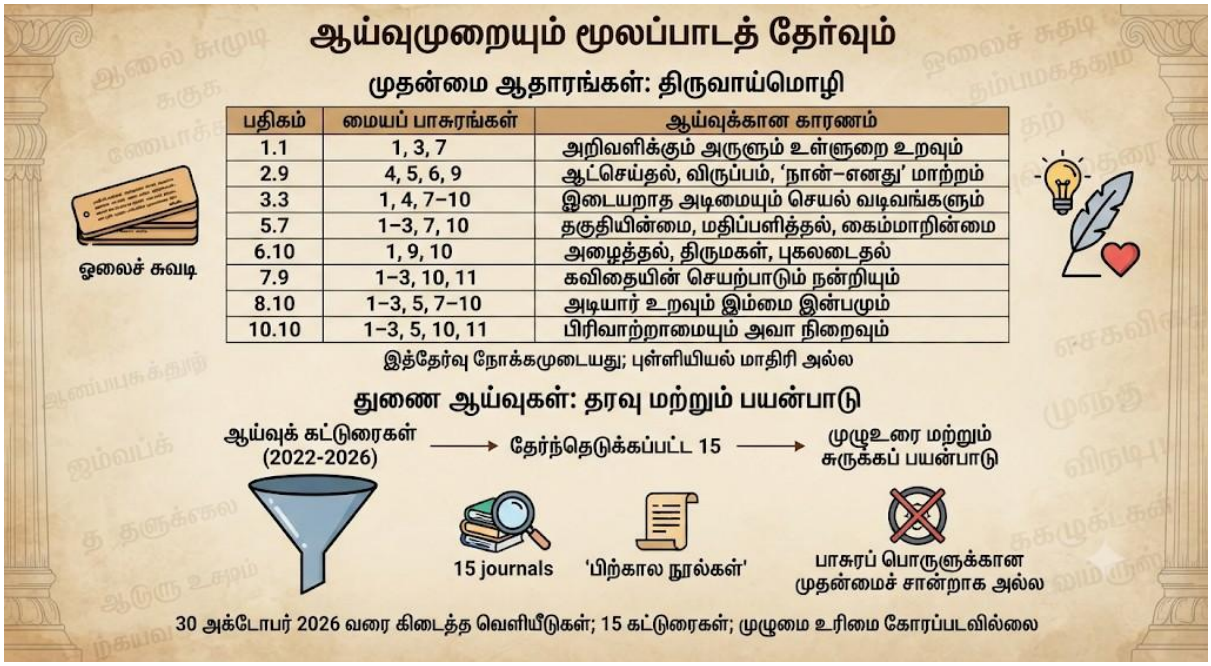
இது தரவுசார் களஆய்வு அல்ல; நெருங்கிய உரைவாசிப்பு மற்றும் பொருண்மை ஒப்பீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கிய ஆய்வு. மதுரைத் திட்ட மின்னுரையின் இரு பகுதிகள் முதன்மை ஆதாரங்கள் (நம்மாழ்வார், n.d.-a, n.d.-b). மேற்கோள்கள் பத்து–பதிகம்–பாசுரம் என்ற எண்களால் தரப்படுகின்றன. சந்திகள் வாசிப்புக்காகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. மின்னுரையில் ‘நெடுமாற்கடிமை’ பதிகத்திற்கு உள்ள எண்ணிடல் பிழையைத் தவிர்த்து, வழக்கிலுள்ள 8.10 என்ற எண்ணே பயன்படுத்தப்படுகிறது; KOYIL வழிகாட்டியிலும் இவ்வெண் உறுதிப்படுகிறது (KOYIL, 2026).

பதிகம்	மையப் பாசுரங்கள்	ஆய்வுக்கான காரணம்
1.1	1, 3, 7	அறிவளிக்கும் அருளும் உள்ளுறை உறவும்
2.9	4, 5, 6, 9	ஆட்செய்தல், விருப்பம், ‘நான்–எனது’ மாற்றம்
3.3	1, 4, 7–10	இடையறாத அடிமையும் செயல் வடிவங்களும்

பதிகம்	மையப் பாசுரங்கள்	ஆய்வுக்கான காரணம்
5.7	1–3, 7, 10	தகுதியின்மை, மதிப்பளித்தல், கைம்மாறின்மை
6.10	1, 9, 10	அழைத்தல், திருமகள், புகலடைதல்
7.9	1–3, 10, 11	கவிதையின் செயற்பாடும் நன்றியும்
8.10	1–3, 5, 7–10	அடியார் உறவும் இம்மை இன்பமும்
10.10	1–3, 5, 10, 11	பிரிவாற்றாமையும் அவா நிறைவும்

ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் பேசுபவர், அழைக்கப்படுபவர், செயலை மேற்கொள்பவர், வேண்டப்படும் பயன் ஆகியவை கவனிக்கப்பட்டன. மேற்கோளுக்கான பாசுரத்தை அதன் பதிக முடிவுடன் ஒப்பிட்டு வாசித்தல் மூலம் தனிவரி விளக்கத்தின் வரம்பு குறைக்கப்பட்டது. இத்தேர்வு நோக்கமுடையது; திருவாய்மொழி முழுவதையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் புள்ளியியல் மாதிரி அல்ல.

துணை ஆய்வுகள் 30 அக்டோபர் 2026 வரை கிடைத்த வெளியீடுகளில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 15 கட்டுரைகள். இவை 2022–2026 காலப்பகுதியைச் சேர்ந்தவை; இத்தலைப்பில் வெளிவந்த அனைத்திலும் ‘கடைசி 15’ என்ற முழுமை உரிமை கோரப்படவில்லை. முழுஉரை கிடைக்காத கட்டுரைகளின் பயன்பாடு வெளியீட்டாளர் வழங்கும் சுருக்கத்தில் உறுதிப்படும் கருத்துகளுக்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டது. பிற்கால நூல்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் வரவேற்பு வரலாற்றுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன; பாசுரப் பொருளுக்கான முதன்மைச் சான்றாக அல்ல.

படம் 2. ஆய்வுமுறையும் மூலப்பாடத் தேர்வும்

இப்படம் திருவாய்மொழி ஆய்விற்கான முதன்மை ஆதாரங்களான பதிகங்கள் மற்றும் மையப் பாசுர அட்டவணையை விளக்குகிறது. மேலும், 2022–2026 காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த 15 துணை ஆய்வு கட்டுரைகளின் பயன்பாடு, பனைஓலைச் சுவடி மற்றும் உரைவாசிப்பு முறை ஆகியவற்றைத் துல்லியமாகச் சித்தரிக்கிறது.

4. அருள்: அறிவுக்கும் உறவுக்கும் முன்நிலை

"மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" என்ற தொடர், தன்னறிவின் தோற்றத்தைத் தனிமனிதச் சாதனையாக மட்டும் முன்வைக்கவில்லை (நம்மாழ்வார், n.d.-a, 1.1.1). 'மயர்வு அறுதல்' என்பது குழப்பத்தின் நீக்கம்; 'மதிநலம்' அதன் நேர்மறையான அறிவுநிலை. இவ்விரண்டிற்கும் "அருளினன்" என்ற வினையே காரணமாக நிற்கிறது. அதனையடுத்து வரும் "தொழுதெழு" என்ற அழைப்பு, அருள் பெற்றவர் செயலற்றுப் போவதாகச் சொல்லவில்லை. அறிவளிக்கப்பட்ட நெஞ்சு எழுந்து தொழ வேண்டும் என்ற செயற்பாட்டு எதிர்பார்ப்பு தொடர்ந்து நிற்கிறது.

அதே பதிகத்தில் "நணுகினம் நாமே" என்ற பன்மைக் குரல் தோன்றுகிறது (1.1.3). அளவிட முடியாத இறைவனை அணுகுதல் இயலாததாகத் தோன்றினாலும், பாடல் அந்த அணுகுதலை நிகழ்ந்த உறவாகப் பேசுகிறது. உயர்வு மற்றும் அண்மை ஒன்றையொன்று நீக்குவதில்லை. "உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்ற உவமை (1.1.7), உயிரின் அனுபவத்திற்குப் புறம்பே நிற்கும் தொலைதூர ஆட்சியாளராக மட்டும் இறைவனைச் சித்தரிக்காமல், இருப்பைத் தாங்கும் உள்ளுறையாக அமைக்கிறது.

இந்த உவமையைப் பிற்கால விசிட்டாத்வைத உடல்–உயிர்க் கோட்பாட்டுடன் உரையாடச் செய்யலாம். இருப்பினும், ஒரு பாடலின் உவமையையும் விரிவான

தத்துவ அமைப்பையும் ஒன்றாகக் கருத முடியாது. Ram-Prasad (2023) எடுத்துரைக்கும் இராமானுசரின் அறிவு–அன்பு தொடர்பு இங்கு ஒப்பீட்டிற்குப் பயன்படுகிறது. திருவாய்மொழியில் உறவு அறிவால் அறியப்படுகிறது; அதே உறவு நெஞ்சைத் தொழச் செய்கிறது என்பதே உரைமட்டத்தில் உறுதிப்படுத்தக்கூடிய முடிவு.

அருள் இவ்வாறு குறையைப் போக்குவதோடு செயலைச் சாத்தியப்படுத்துகிறது. அறிவு இறைவனை அடையும் தனியார் மூலதனமாக இல்லாமல், இறைவனிடமிருந்து பெற்ற நலமாக மொழியாக்கப்படுகிறது. இதனால் பக்தரின் திறமை மறுக்கப்படுவதில்லை; அதன் தோற்றம் மாற்றிப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. 'நான் அறிந்தேன்' என்பதற்குள் 'எனக்கு அறிவு அருளப்பட்டது' என்ற நினைவு இடம்பெறுகிறது. சார்பு பற்றிய பிற்காலப் பாசுரங்களின் தன்னிலை மாற்றத்திற்கான கவிதை அடித்தளம் இதுவாகும்.

5. 'நான்–எனது' என்பதிலிருந்து 'உனக்கே' என்பதற்கு

2.9-ஆம் பதிகம் விடுதலையின் பயனைப் பற்றிய கேள்வியைத் துல்லியப்படுத்துகிறது. அதன் தொடக்கம் வீட்டின் பலவகைச் சிறப்புகளைக் கோருவதற்கு மேலாக இறைத்தாளை நாடுகிறது. "எனக்கே ஆட்செய் எக்காலத்தும்" என்று இறைவன் மனத்தில் நிலைகொள்வதாகப் பேசும் 2.9.4, பக்தரின் விருப்பத்துக்குள் இறைவனின் அழைப்பை அமைக்கிறது (நம்மாழ்வார், n.d.-a). 'எனக்கே' என்பது இறைவன் பேசுவதாகக் காட்டப்படும் இடத்தில் வருகிறது; 'தனக்கேயாக' என்பது பேசுபவர் தம்மைப் பற்றிக் கூறும் இடத்தில் வருகிறது. இவ்விரு நோக்குநிலைகளின் சந்திப்பே ஆட்செய்தல்.

"யானே என்னை அறியகிலாதே / யானே என்தனதே என்றிருந்தேன்" என்ற சுயவிமர்சனம், தன்னைத் தனக்கு மட்டுமே உரியதாகக் கொண்டிருந்த முந்தைய புரிதலை மாற்றுகிறது (2.9.9). அடுத்து வரும் "யானே நீ; என்னுடைமையும் நீயே" என்ற மொழியை, அனைத்து வேறுபாடுகளும் ஒழிந்துவிட்டதாகத் தனியாகப் படிக்க முடியாது. இதே பதிகத்தில் வேண்டுபவரும் வேண்டப்படுபவரும் தொடர்ந்து வேறுபட்ட குரல்களாக இருக்கின்றனர். ஆகவே, இங்கு மையமாகத் தோன்றுவது தனியுரிமை மறுப்பு மற்றும் முழுச் சார்பின் அனுபவ மொழியாகும்.

சுவர்க்கம், நரகம், வீடு ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடும் 2.9.5, மறவாமையையும் மகிழ்ச்சியையும் முன்னிலைப்படுத்துகிறது. 2.9.6-இல் சிந்தை, சொல், செய்கை ஆகிய மூன்றும் வணக்கத்தின் உறுப்புகளாகின்றன. அதனால் பயன் மறுப்பு என்பது அனுபவ மறுப்பு அல்ல; இறைஉறவுக்கு வெளியே தனியாகக் குவிக்கப்படும் பயனை விரும்பாமை. வழிபாட்டுக்கான கடமை எதனால் நியாயம் பெறுகிறது என்ற தத்துவப் பிரச்சினையை Prakash (2025) ஆராய்கிறார். இப்பதிகத்தில் அதற்கான கவிதை மறுமொழி, உறவுக்குள் தோன்றும் விருப்பமாக வெளிப்படுகிறது.

சரணடைபவர்களின் விருப்பங்களை வேறுபடுத்தும் பிற்கால வகைப்பாடுகளை Akepiyapornchai (2023b) விவாதிக்கிறார். அவற்றை இப்பதிகத்தின் நேரடி வகைப்பாடாகக்

கொள்ளாமல், ‘எதை விரும்புகிறேன்?’ என்பது விடுதலைப் பேச்சின் மையக் கேள்வி என்பதை உணர்த்தும் ஒப்பீடாகப் பயன்படுத்தலாம். இங்கு தன்னிலை நீங்குவதில்லை; அதன் விருப்பத்தின் மையம் மாறுகிறது.

படம் 3. அருளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட தன்னிலை மாற்றம்

இப்படம் திருவாய்மொழி பாடல்களின் அடிப்படையில் ‘தன்னிலை’ எவ்வாறு மாறுகிறது என்பதை விளக்குகிறது. 'அருள்' மூலம் தெளிந்த அறிவு பெற்று இறைவனை அணுகும் பக்தர், 'நான்-எனது' என்ற அகங்காரத்தை விட்டுவிட்டு, முழுமையாக இறைவனுக்கு அடிமைப்படும் நிலையை அடைகிறார். இதுவே பக்தியின் முழுமையான அனுபவம் என்று சித்தரிக்கிறது.

6. தகுதியின்மையின் மொழியும் அருளால் பெறும் மதிப்பும்

“நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” என்று 5.7.1 தொடங்குகிறது (நம்மாழ்வார், n.d.-a). நோன்பும் நுண்ணறிவும் தனக்கில்லை என்ற ஒப்புதல், அடுத்த கணமே “உன்னைவிட்டு ஒன்றும் ஆற்றகின்றிலேன்” என்ற உறவுக் கூற்றாக மாறுகிறது. முன்னைய சாதனைகளைக் காட்டிப் பலன் கோருவதற்குப் பதிலாக, இறைவனை விட்டு இருக்க இயலாமையே விண்ணப்பத்தின் அடிப்படை. அதே பாசுரத்தின் “உனக்கு மிகையல்லேன்” என்பது தன்னை நிராகரிக்க வேண்டிய தேவையில்லை என்ற நெருக்கமான கோரிக்கையாகவும் வாசிக்கப்படலாம்.

இதனை 5.7.3-இன் “பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்” என்பதுடன் இணைக்கும்போது முக்கியமான பொருள் தெளிவாகிறது. ‘பொருளல்லாதவன்’ என்ற தாழ்வு இறுதி நிலை அல்ல; ‘பொருளாக்குதல்’ என்ற அருட்செயலுக்குள் அது மாற்றப்படுகிறது. அடிமையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது இப்பாடலில் மதிப்பிழப்பு என்பதைக் காட்டிலும் மதிப்பளிக்கப்பட்ட உறவாகக்

கூறப்படுகிறது. தம்மைச் சிறியவராகப் பேசும் மொழியும், இறைவனால் ஏற்கப்பட்டவர் என்ற உரிமையும் ஒரே குரலில் இணைகின்றன.

“அடியேனை அகற்றேலே” என்று 5.7.7 வேண்டுகிறது; 5.7.10 இறைப்பாதமே சரணாக வழங்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறது. இங்கு சரணாகதி பக்தரால் மட்டுமே தயாரிக்கப்படும் சாதனம் அல்ல: புகலிடத்தை இறைவனே தருகிறான். மேலும், கைம்மாறாகத் தர நினைக்கும் உயிரும் அவனுடையதே என்ற உணர்வு எழுகிறது. இதனால் அருள் ஒரு சமமான பொருட்பரிமாற்றமாக முடியாது. இறைஉதவி மனித நன்றியைத் தூண்டுகிறது என்ற Anandakichenin (2024) ஆய்வு, இக்கவிதைச் சிக்கலைப் பிற்கால இறையியலுடன் ஒப்பிட உதவுகிறது.

இருப்பினும் நன்றிக்கடனைத் தீர்க்க இயலாததால் பாடல் முடங்குவதில்லை. அது மீண்டும் அழைக்கிறது, தொழுகிறது, அருள் கேட்கிறது. சார்பு செயலை நிறுத்துவதற்குப் பதிலாக அதன் நோக்கத்தை மாற்றுகிறது. 5.7-இன் முழு இயக்கம் தகுதியின்மையிலிருந்து உறவின்மைக்கு செல்லவில்லை; அருளால் ஏற்கப்பட்ட உறவை மேலும் உறுதிப்படுத்த வேண்டுதலுக்குச் செல்கிறது. இதனால்தான் ‘அடிமை’ என்பதைச் சூழலின்றித் தனியாக எடுத்துக் கொண்டு தன்னழிவாக விளக்குவது போதாது.

படம் 4. தகுதியின்மையின் மொழியும் அருளும்

இப்படம் பக்தரின் தகுதியின்மை மற்றும் தாழ்வுணர்வை அருளால் கிடைக்கும் மதிப்பும் உறவும் எவ்வாறு மாற்றுகிறது என்பதை விளக்குகிறது. சாதனைக்கும் அறிவுக்குப் பதிலாக இறைவனின் அருளையும் சரணடைதலையும் நம்பும் ஆன்மீகச் சார்பை இது அழகாகச் சித்தரிக்கிறது.

7. புகலடைதல்: திருமகளும் திருவேங்கடமும்

6.10-ஆம் பதிகம் இறைவனின் உலகளாவிய பெருமையையும் தனிப்பட்ட ஏக்கத்தையும் திருவேங்கடத்தில் இணைக்கிறது. அதன் தொடக்கத்தில் திருவடியை அடையும் வழியை வேண்டுதல் உள்ளது. 6.10.9-இல் வருவதுபோலும் வராததுபோலும் தோன்றும் இறைஅனுபவம் பேசப்படுகிறது. இப்பின்னணியில்தான் 6.10.10-இன் "புகலொன்றில்லா அடியேன் உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே" என்ற முடிவான மொழி எழுகிறது (நம்மாழ்வார், n.d.-b). உறுதிப்பாடு ஏக்கத்தை அழித்துவிட்டு வருவதில்லை; ஏக்கத்தின் நடுவிலேயே நிகழ்கிறது.

"அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா" என்று தொடங்கும் இப்பாசுரத்தில் திருமகளின் பிரியாமை முதலில் கூறப்படுகிறது. பின்னர் பக்தர் தமது புகலின்மையை அறிவிக்கிறார். மார்பில் நிலைகொண்ட உறவும் திருவடிக்கீழ் புகும் உறவும் ஒரே இறைமுன்னிலையில் சந்திக்கின்றன. திருமகள் குறித்த இவ்வமைப்பு வைணவ உரைமரபில் முக்கியமானது. எனினும், பிற்காலப் புருஷகாரக் கோட்பாட்டின் முழு விவரங்களையும் இவ்வொரு வரி தானாக விளக்குவதாகக் கூறாமல், பாடலில் நேரடியாகத் தோன்றும் பிரியாமை–புகலடைதல் இணைப்பையே முதலில் கவனிக்க வேண்டும்.

"அடியேன்" என்பது சார்பை அறிவிக்கிறது; "புகுந்தேனே" என்பது நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் செயலை வலியுறுத்துகிறது. இவை இலக்கண ரீதியாக எதிர்மறைகள் அல்ல. தன் பாதுகாப்பிற்கான இறுதி ஆதாரமாக இறைவனை ஏற்றுக்கொள்ளும் பேசுபவர், அந்த ஏற்றுக்கொள்ளுதலைத் தமது குரலால் நிகழ்த்துகிறார். பக்தரின் முழுமையான தனித்திறன் மறுக்கப்பட்டாலும், வேண்டுதல், நம்புதல், புகுதல் ஆகிய உறவுச் செயல்கள் மறையவில்லை.

சரணாகதியின் அங்கங்கள் மற்றும் வகைகள் பிற்காலத்திலும் விவாதிக்கப்பட்டன என்பதை Akepiyapornchai (2026) காட்டுகிறார்; தாமே மந்திரம் உரைத்தல் மற்றும் ஆசாரியச் சார்பு பற்றிய விவாதமும் தொடர்ந்துள்ளது (Akepiyapornchai, 2025a). இவ்வரலாறு 6.10.10-ஐ நவீனப் பிரிவுச் சார்புகளின் தீர்ப்பாகப் பயன்படுத்துவதிலிருந்து எச்சரிக்கிறது. இப்பாசுரத்தின் முதன்மைப் பங்களிப்பு, வேறு புகலற்ற நிலையை இறைஉறவின் உறுதியான மொழியாக மாற்றுவதிலேயே உள்ளது.

8. 'வழுவிலா அடிமை': காலம், உடல், செயல்

"ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி / வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" என்பது 3.3.1-இன் மைய வேண்டுதல் (நம்மாழ்வார், n.d.-a). இங்கு மூன்று சொற்கள் கவனத்திற்குரியவை. 'காலமெல்லாம்' தொண்டின் தொடர்ச்சியை விரும்புகிறது; 'உடனாய்' பிரிவின்மையை நாடுகிறது; 'வழுவிலா' செயற்பாட்டின் நிலைத்தன்மையை வலியுறுத்துகிறது. வேண்டப்படும் பயன் தொண்டை முடித்த பின்

தனியாகக் கிடைக்கும் பரிசு மட்டும் அல்ல; தொண்டு செய்யும் உறவே வேண்டப்படும் வாழ்வாகிறது.

‘நாம்’ என்ற பன்மை, தனிப்பட்ட அனுபவத்தைப் பகிரக்கூடிய வேண்டுதலாக மாற்றுகிறது. திருவேங்கடம் அருவி, சுனை, மலர், சோலை ஆகியவற்றுடன் தோன்றுகிறது. இறைஉறவின் காலத் தொடர்ச்சி ஓர் இடத்தில் உடலுடன் நிற்கும் வழிபாட்டால் வெளிப்படுகிறது. 3.3.7-இல் மலர், நீர், தீபம் ஆகியவற்றைச் சுமந்து தொழுதல் இடம்பெறுகிறது; 3.3.9-இல் திருவடியை வாயிலும் மனத்திலும் வைத்தல் வருகிறது. ஆகவே கைங்கரியம் வெறும் மனப்பாங்காகவோ, வெறும் வெளிச்சடங்காகவோ குறுகுவதில்லை.

இதே பதிகத்தின் 3.3.4-இல் தம்மிடம் நிறைவு ஒன்றுமில்லை என்று கூறுபவர், தம்மீது இறைவன் பாசம் வைத்ததைக் குறிப்பிடுகிறார். இறைவனின் பெருமையை வானவர்களின் தலைமை மட்டும் அளவிடாது; குறையுடையவர்மீது அவன் கொள்ளும் பாசமும் அளவிடுகிறது. இதனால் ‘அடிமை’ என்ற சொல்லின் பொருள் தன்னிச்சையான அதிகாரம் செலுத்தப்படும் சூழலால் மட்டும் வரையறுக்கப்படுவதில்லை. ஏற்கெனவே பாசம் வைத்த இறைவனுடன் நிலைத்திருக்கும் விருப்பமே அதன் பாடல்சார் அடித்தளம்.

Prakash (2025) ஆராயும் வழிபாட்டுக் கடமை என்ற தத்துவ வினாவை இங்கே மீண்டும் நினைக்கலாம். ஆனால் 3.3-இன் சொற்றொடர் கடமையை மட்டும் அறிவிக்காமல் “செய்ய வேண்டும்” என்ற விருப்பத்தையும் முன்வைக்கிறது. ‘கைங்கரியம்’ என்பது இக்கட்டுரையில் இத்தகைய ஆட்செய்தலுக்கான வைணவ மரபுச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அருளால் தன்னைச் சேர்ந்தவராக உணரும் உயிர், உடல், சொல், மனம், காலம் ஆகியவற்றை அந்த உறவுக்குள் செலுத்துவதே அதன் உள்ளடக்கம்.

படம் 5. புகலடைதலும் வழுவிலா அடிமையும்

இப்படம் திருமகளின் பிரியாமை மற்றும் திருவேங்கடவனின் திருவடியில் புகலடைதலை விளக்குகிறது. மேலும், காலம், உடல் மற்றும் செயல்களுடன் கூடிய 'வழுவிலா அடிமை' என்னும் கைங்கரியத்தின் சிறப்பையும் பக்தரின் முழுமையான சமர்ப்பண உணர்வையும் அழகாகச் சித்தரிக்கிறது.

9. அடியார்க்கு அடிமை: உறவின் சமூக விரிவு

8.10-ஆம் பதிகம் இறைவனுக்கான அடிமையை அடியாருடனான தொடர்பாக விரிக்கிறது. "அவனடியார் அடியே கூடும் இதுவல்லால்" என்ற 8.10.1-இன் விருப்பம், இறைவனை அடையும் தனியார் பயணத்தை மட்டும் முன்னிறுத்தவில்லை (நம்மாழ்வார், n.d.-b). இறைஉறவுக்குள் ஏற்கெனவே வாழும் மனிதர்களைச் சேர்ந்திருப்பதே பெரிய பயனாகிறது. இப்பதிகத்தின் தொடர் ஒப்பீடுகள் உலகாட்சி, தனியின்பம், வீடுபேறு ஆகியவற்றிற்குப் பக்கத்தில் அடியார் உறவின் மதிப்பை வைக்கின்றன.

8.10.2-இன் "இம்மையே பயனே இன்பம்" என்ற சொற்கள் முக்கியமானவை. தொண்டின் மகிழ்ச்சி மரணத்திற்குப் பின்னர் மட்டுமே நிகழ்வதாக இப்பாசுரம் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. அடியாரின் திருத்தாளை வணங்குவதில் இப்போதே பெறப்படும் இன்பம் பேசப்படுகிறது. 8.10.7 அடியாருடன் கூடும் இன்பத்தை நாடுகிறது; 8.10.8 அவர்களின் கூட்டத்தை விரும்புகிறது. 8.10.9–10-இல் 'தமர்', 'அடியார்' என்ற சொற்களின் அடுக்கம் சார்பைத் தொடர்ச்சியான உறவுவலையாக அமைக்கிறது.

இந்த அடுக்கை வெறும் கீழ்மையைக் கூட்டும் சொல்லாட்சி என மட்டும் படிக்க முடியாது. தன்னை எல்லோருக்கும் மேலே நிறுவும் விருப்பம் அகன்று, பிறருக்குரியவராக இருக்கும் விருப்பம் முன்னிலைப்படுகிறது. அதேவேளை இதிலிருந்து வரலாற்றுச் சமூகத்தில் சாதி, பாலினம், அதிகார வேறுபாடுகள் அனைத்தும் நீங்கிவிட்டன என்ற முடிவை எடுக்க முடியாது. நெற்றிச்சின்னங்களின் பொருள் மற்றும் பிரிவுசார் அடையாளங்கள் வரலாற்றில் மாற்றமடைந்ததை Akepiyapornchai (2023a) ஆராய்கிறார். பக்திச் சமூகத்தின் இலட்சியத்தையும் அதன் வரலாற்று நிறுவனங்களையும் வேறுபடுத்துவது இதனால் அவசியமாகிறது.

அகமரபின் வெறிவிலக்கல் பக்திமரபில் மாற்றம் பெறும்போது அடியார் பாதத்தூள் போன்ற சின்னங்கள் பங்கு பெறுவதை Rajasrinivasan மற்றும் Ganesan (2025) விவாதிக்கின்றனர். அது 8.10-க்கான நேரடி விளக்கமல்ல; அடியார் உறவு பக்தியின் பல்வேறு கவிதைச் சூழல்களிலும் அர்த்தம் பெறுவதை உணர்த்தும் ஒப்பீடு. இப்பதிகத்தில் நமக்கு நேரடியாகத் தென்படுவது, இறைசார்ந்த தன்னிலை சமூக உறவை விட்டு வெளியேறாமல், அதற்குள் புதிய பொறுப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் நாடுகிறது என்பதாகும்.

10. பாடுதலே கைங்கரியம்: செயற்பாட்டின் இரட்டை மொழி

7.9-ஆம் பதிகம் கவிதை உருவாக்கத்தை அருட்செயலாகக் கூறுகிறது. "என்னைத் தன்னாக்கி என்னால் தன்னை / இன்தமிழ் பாடிய ஈசனை" என்ற 7.9.1-இன் அமைப்பில் இறைவன் செயலைத் தொடங்குபவனாகவும், 'என்னால்' எனக் கூறப்படும் பக்தர் அதன் நிகழ்விடமாகவும் இருக்கின்றனர் (நம்மாழ்வார், n.d.-b). 'என் சொல்' மற்றும் 'தன் சொல்' ஆகியவற்றை 7.9.2 இணைப்பது, கவிதையின் மனித மொழியையும் இறைமூல உரிமையையும் ஒரே நேரத்தில் தக்கவைக்கிறது.

இவ்விரட்டை மொழி கவிஞரை முழுமையாக நீக்குவதில்லை. அவ்வாறு நீக்கினால் நன்றி கூறுபவரும் கைம்மாறு தேடுபவரும் இருக்க முடியாது. மாறாக, கவிதை நிகழ்வதற்கான திறனே அருளால் வழங்கப்பட்டது என்ற புரிதல் வலுப்படுகிறது. 7.9.3-இல் பக்தர்களுக்காகக் கூறப்பட்ட இன்கவி நினைவுகூரப்படுகிறது. ஆதலால் பாடலின் பயன் இறைவனைப் புகழ்வதில் மட்டுமல்ல; அதை அனுபவிக்கும் அடியாரிடமும் விரிகிறது. இதன் வழி மொழித்தொண்டு, இறைத்தொண்டும் சமூகத் தொடர்பும் சந்திக்கும் இடமாகிறது.

7.9.10-இல் உயிரைக் கைம்மாறாக வழங்க நினைத்தாலும் அதுவும் இறைவனுடையதே என்ற சிக்கல் முன்வருகிறது. 5.7-இல் தொடங்கிய நன்றிக்கடன் இங்கு கவிதை உருவாக்கத்திற்குள் திரும்புகிறது. Anandakichenin (2024) ஆராயும் இறைஉதவி–நன்றியுணர்வு தொடர்புடன் இதனை ஒப்பிடலாம். அருளுக்குச் சமமான மாற்றுப்பொருள் கிடைக்கவில்லை என்பதால் தொண்டு பயனற்றதாகிவிடுவதில்லை; கைம்மாறு தீர்க்க முடியாத உறவைத் தொடர்ந்து வாழும் செயலாகிறது.

திருவாய்மொழியை வேதாந்த தேசிகர் சமஸ்கிருதத்தில் மறுஅமைக்கும் முறையை Akepiyapornchai (2025b) ஆராய்வதும், திருச்சந்தவிருத்த உரையில் மணிப்பிரவாள விளக்கத்தின் பங்கை Clooney (2025) ஆராய்வதும் கவிதை மொழியின் தனித்துவத்தை நினைவூட்டுகின்றன. 7.9.11-இன் பாடலை உரைப்பதால் இன்பம் பயக்கும் என்ற முடிவு, உரையாடலை வாசகரிடமும் தொடர்கிறது. படைப்பதும் உரைப்பதும் கேட்பதும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய கைங்கரிய வாய்ப்புகளாகின்றன; பக்தரின் 'நான்' இச்சுற்றோட்டத்தில்தான் தன்னை அடையாளம் காண்கிறது.

படம் 6. அடியார்க்கு அடிமை: உறவின் சமூக விரிவும் பாடுதலே கைங்கரியமும்

இப்படம் திருவாய்மொழி 8.10 மற்றும் 7.9 பதிகங்களின் அடிப்படையில், இறைவனுக்கான அடிமை எவ்வாறு அடியாருடனான சமூக உறவாக விரிகிறது என்பதை விளக்குகிறது. 'இம்மையே பயனே இன்பம்' என்ற கொள்கையை வலியுறுத்தி, பாடுதல் மற்றும் கேட்டல் ஆகியனவும் கைங்கரியத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைகின்றன என்பதைச் சித்தரிக்கிறது.

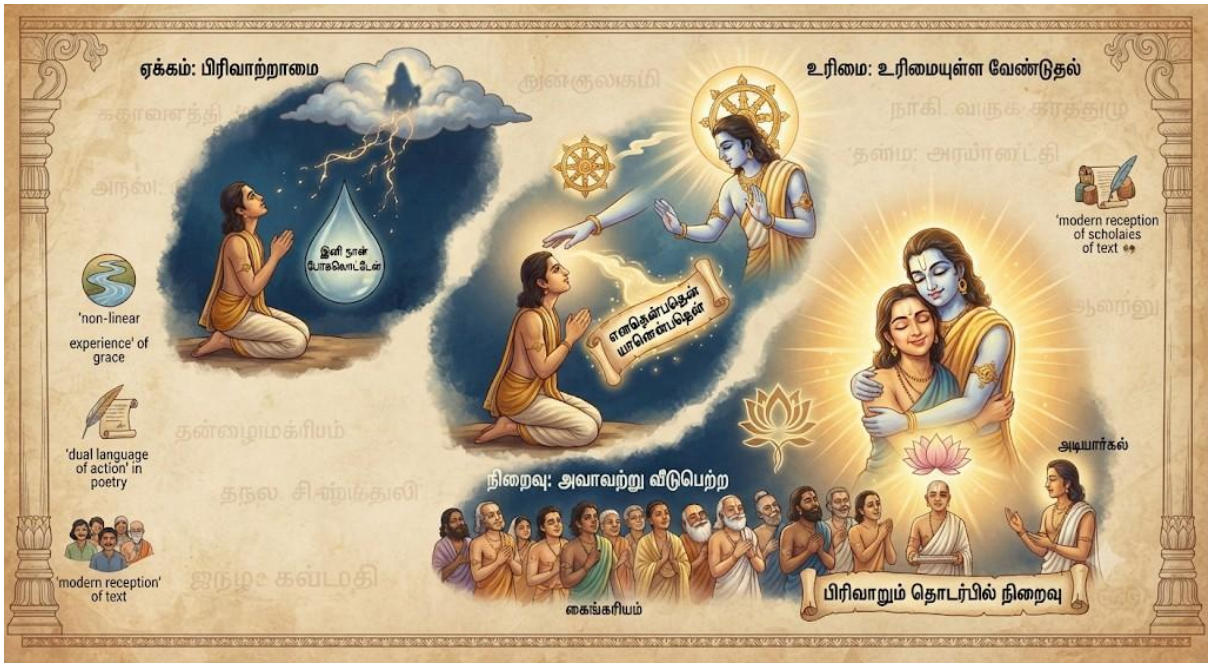
11. ஏக்கம், உரிமை, நிறைவு: சரணாகதிக்குப் பிந்தைய குரல்

சரணாகதியை ஒரு முறை நிகழ்ந்து முடிந்த மனநிலையாகக் கொண்டால், திருவாய்மொழியில் மீண்டும் மீண்டும் எழும் ஏக்கம் விளங்காது. 10.10.1-இல் "இனி நான் போகலொட்டேன்" என்றும், 10.10.3-இல் இறைவனே உயிரின் பற்றுக்கொம்பு என்றும் குரல் வலியுறுத்துகிறது (நம்மாழ்வார், n.d.-b). இவை அமைதியான ஒப்புதலுடன் மட்டுப்படாத உரிமையுள்ள வேண்டுதல்கள். இறைவனைச் சார்ந்திருப்பதே அவனிடம் தாமதத்தைப் பற்றிக் கேட்பதற்கும் பிரிவை மறுப்பதற்கும் அடிப்படையாகிறது.

"எனதென்பதென் யானென்பதென்" என்ற 10.10.5, 2.9.9-இன் உடைமை மறுப்பை நினைவூட்டுகிறது. ஆனால் இங்கு மொழி மேலும் தீவிரமான பருகுதல், அமுது, உயிர் ஆகிய படிமங்களுடன் வருகிறது. தத்துவக் கூற்றின் கட்டுப்பட்ட வரையறையைவிட உறவின் எல்லையற்ற நெருக்கமே இக்கவிதையின் செயல்பாடு. நம்மாழ்வாரின் அகப்பாடல் மரபைப் பற்றிய Moiseev (2023) ஆய்வும், அகமரபு பக்திமரபில் பெறும் மாற்றத்தை விவாதிக்கும் Rajasrinivasan மற்றும் Ganesan (2025) ஆய்வும், இத்தகைய உணர்ச்சி மொழியைத் தட்டையான கோட்பாடாக்காமல் வாசிக்க உதவுகின்றன.

10.10.10-இன் அவாவை நிறைவு செய்யும் சூழ்தலும், 10.10.11-இன் “அவாவற்று வீடுபெற்ற” என்ற நிறைவும், விருப்பம் தொடக்கத்திலேயே இல்லாமல் போனதாகக் கூறுவதில்லை. வேண்டுதல் அதன் நிறைவைக் கண்டதாகவே பாடல் முடிகிறது. இதனால் அருள்–சார்பு–கைங்கரியம் என்ற தொடர்பு ஏக்கத்திற்கு இடமில்லாத நேர்கோடு அல்ல. நம்பிக்கையும் பிரிவாற்றாமையும் மாறிமாறி வெளிப்படும் அனுபவ ஒழுங்கு.

மணிப்பிரவாளத்தின் நவீனப் பயன்பாடுகளை Anandakichenin (2025) ஆய்வு செய்வது, மரபின் விளக்க மொழி மாறிக்கொண்டிருப்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. இதே கவிதைகள் புதிய காலங்களில் புதிய சொற்களால் வாசிக்கப்படலாம். எனினும் நம்முடைய ‘உறவுசார் தன்னிலை’ என்ற கருத்தாக்கமும் அவற்றுள் ஒரு விளக்கமே; நம்மாழ்வாரின் வரலாற்று உளநிலையை நேரடியாக மீட்டெடுத்ததாக அது உரிமை கோர முடியாது. கவிதைக் குரலின் முரண்பட்ட உணர்வுகளையும் தக்கவைத்தால்தான் அதன் நிறைவு பொருள்படும்.

படம் 7. ஏக்கம், உரிமை மற்றும் நிறைவு: சரணாகதிக்குப் பிந்தைய குரல்

இப்படம் திருவாய்மொழி பதிகங்களின் இறுதியில் வெளிப்படும் ஏக்கம், உரிமை மற்றும் நிறைவு ஆகியவற்றை அழகாக விளக்குகிறது. சரணாகதி என்பது செயலற்ற நிலை அல்ல; இறைவனுடனும் அடியார்களுடனும் பிரியாத தொடர்பைப் பேணி, பக்திப் பாடல்கள் மற்றும் தொண்டின் மூலமாகப் பெறப்படும் வாழ்வியல் நிறைவு என்பதை இது சித்தரிக்கிறது.

12. விவாதமும் முடிவுரையும்

எட்டுப் பதிகங்களின் ஒப்பீடு மூன்று பரிமாணங்களைத் தெளிவாக்குகிறது. முதலில், அருள் உயிரின் குறையை மட்டும் நீக்காமல் அதன் அறிவிற்கும் மதிப்பிற்கும்

செயலிற்கும் ஆதாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது: 1.1-இல் அறிவளித்தல், 5.7-இல் பொருளாக்குதல், 7.9-இல் பாடவைத்தல் இதன் வேறுபட்ட வடிவங்கள். இரண்டாவது, சார்பு ‘நான்’ என்ற பேசும் இடத்தை அழிப்பதில்லை. அது தனியுரிமையை மறுபரிசீலனை செய்து இறைவனிடம் வேண்டவும் உரிமையுடன் பேசவும் இடமளிக்கிறது. மூன்றாவது, கைங்கரியம் இறைமுன்னிலையில் மட்டும் முடிவடையாமல் அடியார் உறவிலும் மொழித்தொண்டிலும் தொடர்கிறது.

இதனால் சரணாகதி என்பது செயலின்மையின் மற்றொரு பெயர் என்ற வாசிப்பு இத்தொகுப்புக்குப் பொருந்தாது. ‘தொழுதெழு’, ‘ஆட்செய்’, ‘செய்ய வேண்டும்’, ‘புகுந்தேனே’, ‘என்னால்’ போன்ற வினைமொழிகள் தொடர்ந்து இயங்குகின்றன. அவற்றின் அடிப்படையில், இறையருளின் முன்னுரிமையும் உயிரின் பதிலளிக்கும் செயற்பாடும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானதாக மட்டும் அமைவதில்லை. செயலைத் தானே முழுமையாக உற்பத்தி செய்ததாக உரிமைகொள்ளாமல், பெற்ற உறவுக்குப் பதிலாக அதனை நிகழ்த்துவதே இங்கு வெளிப்படும் தன்னிலை.

இவ்விளக்கத்திற்கு வரம்புகளும் உள்ளன. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதிகங்கள் உறவுசார் வாசிப்புக்கு ஏற்றவை; நூலின் எல்லா பதிகங்களையும் கொண்டு முடிவு சோதிக்கப்படவில்லை. உரையாசிரியர்களின் எல்லா விளக்கங்களும் ஒப்பிடப்படவில்லை. சமூக விடுதலை, சமத்துவம் போன்ற நவீன அரசியல் முடிவுகளையும் இப்பாசுரங்களிலிருந்து நேரடியாக அறிவிக்க முடியாது. வரலாற்று உரை உருவாக்கத்தின் பயிற்றுவித்தல் சூழலை Adluri (2026) வலியுறுத்துவது, எதிர்காலத்தில் மூலமும் பல்வேறு உரைகளும் இணைந்து ஆராயப்பட வேண்டிய தேவையை உணர்த்துகிறது.

எனவே இக்கட்டுரையின் முடிவு குறிப்பிட்ட உரைத்தொகுப்பின் அளவிலேயே நிலைகொள்கிறது: திருவாய்மொழியில் இறைசார்ந்த தன்னிலை, அருளால் அறியவும் மதிப்புப்பெறவும் செயற்படவும் இயலும் உறவாகக் கட்டமைக்கப்படுகிறது. அதன் நிறைவு தனித்த அதிகாரத்தில் இல்லை; இறைவனோடும் அடியாரோடும் பிரியாத தொடர்பில் உள்ளது. தொண்டின் இன்பம் எதிர்காலப் பரிசாக மட்டுமல்லாமல், இம்மையில் பாடுதல், தொழுதல், கூடுதல் ஆகிய செயல்களிலேயே முன்கூட்டியே அனுபவிக்கப்படுகிறது. சரணாகதி, இத்தொடரும் உறவின் உறுதியான மொழியாகிறது.

13. துணை ஆய்வுகள்: 15

Adluri, S. (2026). Commentary writing, religious reading, and pedagogy in medieval South India: The first commentary on Nammāḻvār’s Tiruvāymoḻi. *The Journal of Hindu Studies, 19*(1), 1–30. https://doi.org/10.1093/jhs/hiaf021

Akepiyapornchai, M. (2022a). Translating Bhagavadgītā 18.66 in Sanskrit and Manipravala. *Rivista degli Studi Orientali, 95*(1–2), 43–64. https://doi.org/10.19272/202203802004

Akepiyapornchai, M. (2022b). Vedāntadeśika's systematization of Rāmānuja's self-surrender (prapatti): A study based on the Nikṣeparakṣā. *International Journal of Hindu Studies, 26*(1), 89–112. https://doi.org/10.1007/s11407-022-09312-3

Akepiyapornchai, M. (2023a). Marking identity: The debate on the Śrīvaiṣṇavas' forehead marks. *The Journal of Hindu Studies, 16*(2), 206–231. https://doi.org/10.1093/jhs/hiad015

Akepiyapornchai, M. (2023b). When your desire defines the path: Subcategories of self-surrender in Śrīvaiṣṇava soteriology. *Religions of South Asia, 17*(3), 241–257. https://doi.org/10.1558/rosa.27232

Akepiyapornchai, M. (2025a). How to surrender: The modern Manipravalam debate on those who utter the Dvaya Mantra (ukti-niṣṭhā). *Journal of Indian Philosophy, 53*, 535–551. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09608-9

Akepiyapornchai, M. (2025b). Translating Tamil God into Sanskrit in Vedāntadeśika's Dramiḍopaniṣattātparyaratnāvalī. *Journal of the American Oriental Society, 145*(1), 43–64. https://doi.org/10.7817/jaos.145.1.2025.ar003

Akepiyapornchai, M. (2026). Claiming Vedānta Deśika: The early modern Śrīvaiṣṇava theological debate. *The Journal of Hindu Studies*. Advance online publication. https://doi.org/10.1093/jhs/hiaf022

Anandakichenin, S. (2024). Divine favour and human gratitude: A study of Vedānta Deśikaṉ's Upakārasaṅgraham. *Journal of Indian Philosophy, 52*, 639–674. https://doi.org/10.1007/s10781-024-09580-w

Anandakichenin, S. (2025). The resilience of a mediaeval bridge-language: A look at the modern usages of Maṇipravāḷam. *Journal of Indian Philosophy, 53*, 595–617. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09596-w

Clooney, F. X. (2025). Maṇipravāḷa as an instrument of interpretation in Uttamūr Vīrarākavacāriyas reading of the Tirucantaviruttam. *Journal of Indian Philosophy, 53*, 509–534. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09606-x

Moiseev, S. R. (2023). Vaishnavism in Nammalvar's poem "Tiruviruttam." *RUDN Journal of Philosophy, 27*(4), 996–1008. https://doi.org/10.22363/2313-2302-2023-27-4-996-1008

Prakash, G. (2025). The obligation to worship God and theistic Vedānta philosophy. *Acta Asiatica Varsoviensia, 38*, 221–235. https://doi.org/10.60018/AcAsVa.ivpp6847

Rajasrinivasan, K., & Ganesan, A. (2025). Verivilakkal (banning the frenzied dance) in the verses of Parankusa Nayaki and Manavala Nayaki: Adaptation of classical tradition to the Bhakti tradition. *Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies, 6*(02), 118–126. https://tamilmanam.in/journal/index.php/issue/article/view/211

Ram-Prasad, C. (2023). The happiness that qualifies nonduality: Jñāna, bhakti, and sukha in Rāmānuja's Vedārthasaṃgraha. *International Journal of Hindu Studies, 27*, 237–252. https://doi.org/10.1007/s11407-022-09328-9

மூலப்பாடம் மற்றும் எண்ணிடல் உதவி— மேற்கண்ட 15 ஆய்வுகளுக்கு மேலாக

நம்மாழ்வார். (n.d.-a). *திருவாய்மொழி (பகுதி 1): முதல் ஐந்து பத்துகள்* [மின்னுரைப் பதிப்பு]. மதுரைத் திட்டம். https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0008_01.html

நம்மாழ்வார். (n.d.-b). *திருவாய்மொழி (பகுதி 2): ஆறு முதல் பத்து வரையிலான பத்துகள்* [மின்னுரைப் பதிப்பு]. மதுரைத் திட்டம். https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0008_02.html

KOYIL. (2026, July). *திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் – எளிய வழிகாட்டி – பகுதி 8 (திருவாய்மொழி)*. https://divyaprabandham.koyil.org/index.php/2026/07/simple-guide-to-dhivyaprabandham-part-8-tamil/

References

Adluri, S. (2026). Commentary writing, religious reading, and pedagogy in medieval South India: The first commentary on Nammāḻvār's Tiruvāymoḻi. The Journal of Hindu Studies, 19(1), 1–30. https://doi.org/10.1093/jhs/hiaf021

Akepiyapornchai, M. (2022a). Translating Bhagavadgītā 18.66 in Sanskrit and Manipravala. Rivista degli Studi Orientali, 95(1–2), 43–64. https://doi.org/10.19272/202203802004

Akepiyapornchai, M. (2022b). Vedāntadeśika's systematization of Rāmānuja's self-surrender (prapatti): A study based on the Nikṣeparakṣā. International Journal of Hindu Studies, 26(1), 89–112. https://doi.org/10.1007/s11407-022-09312-3

Akepiyapornchai, M. (2023a). Marking identity: The debate on the Śrīvaiṣṇavas' forehead marks. The Journal of Hindu Studies, 16(2), 206–231. https://doi.org/10.1093/jhs/hiad015

Akepiyapornchai, M. (2023b). When your desire defines the path: Subcategories of self-surrender in Śrīvaiṣṇava soteriology. Religions of South Asia, 17(3), 241–257. https://doi.org/10.1558/rosa.27232

Akepiyapornchai, M. (2025a). How to surrender: The modern Manipravalam debate on those who utter the Dvaya Mantra (ukti-niṣṭhā). Journal of Indian Philosophy, 53, 535–551. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09608-9

Akepiyapornchai, M. (2025b). Translating Tamil God into Sanskrit in Vedāntadeśika's Dramiḍopaniṣattātparyaratnāvalī. Journal of the American Oriental Society, 145(1), 43–64. https://doi.org/10.7817/jaos.145.1.2025.ar003

Akepiyapornchai, M. (2026). Claiming Vedānta Deśika: The early modern Śrīvaiṣṇava theological debate. The Journal of Hindu Studies. Advance online publication. https://doi.org/10.1093/jhs/hiaf022

Anandakichenin, S. (2024). Divine favour and human gratitude: A study of Vedānta Deśikaṉ's Upakārasaṅgraham. Journal of Indian Philosophy, 52, 639–674. https://doi.org/10.1007/s10781-024-09580-w

Anandakichenin, S. (2025). The resilience of a mediaeval bridge-language: A look at the modern usages of Maṇipravāḷam. Journal of Indian Philosophy, 53, 595–617. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09596-w

Clooney, F. X. (2025). Maṇipravāḷa as an instrument of interpretation in Uttamūr Vīrarākavacāriyas reading of the Tirucantaviruttam. Journal of Indian Philosophy, 53, 509–534. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09606-x

Moiseev, S. R. (2023). Vaishnavism in Nammalvar's poem "Tiruviruttam." RUDN Journal of Philosophy, 27(4), 996–1008. https://doi.org/10.22363/2313-2302-2023-27-4-996-1008

Prakash, G. (2025). The obligation to worship God and theistic Vedānta philosophy. Acta Asiatica Varsoviensia, 38, 221–235. https://doi.org/10.60018/AcAsVa.ivpp6847

Rajasrinivasan, K., & Ganesan, A. (2025). Verivilakkal (banning the frenzied dance) in the verses of Parankusa Nayaki and Manavala Nayaki: Adaptation of classical tradition to the Bhakti tradition. Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies, 6(02), 118–126. https://tamilmanam.in/journal/index.php/issue/article/view/211

Ram-Prasad, C. (2023). The happiness that qualifies nonduality: Jñāna, bhakti, and sukha in Rāmānuja's Vedārthasaṃgraha. International Journal of Hindu Studies, 27, 237–252. https://doi.org/10.1007/s11407-022-09328-9

நம்மாழ்வார். (n.d.-a). திருவாய்மொழி (பகுதி 1): முதல் ஐந்து பத்துகள் [மின்னுரைப் பதிப்பு]. மதுரைத் திட்டம். https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0008_01.html

நம்மாழ்வார். (n.d.-b). திருவாய்மொழி (பகுதி 2): ஆறு முதல் பத்து வரையிலான பத்துகள் [மின்னுரைப் பதிப்பு]. மதுரைத் திட்டம். https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0008_02.html

KOYIL. (2026, July). திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் – எளிய வழிகாட்டி – பகுதி 8 (திருவாய்மொழி). https://divyaprabandham.koyil.org/index.php/2026/07/simple-guide-to-dhivyaprabandham-part-8-tamil/